

POSTANOWIENIE

Dnia 9 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku K.K.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o policyjną rentę inwalidzką,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 sierpnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 kwietnia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2016 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację ubezpieczonego K.K. od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 20 stycznia 2015 r., XIII U (...), w sprawie przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. o policyjną rentę inwalidzką.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego ubezpieczony wniósł skargę kasacyjną, w której wniosek o przyjęcie do rozpoznania uzasadnił „istnieniem potrzeby dokonania wykładni art. 19 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...)”. W podstawach kasacyjnych ubezpieczony zarzucił Sądowi drugiej instancji „błędną wykładnię” art. 19 tej ustawy, jak również „niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy”. Z tej

przyczyny ubezpieczony wniósł o uchylenie kwestionowanego wyroku i przekazanie Sądowi Apelacyjnemu sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ubezpieczony uzasadnił potrzebę przyjęcia niniejszej skargi do rozpoznania powołaniem się na konieczność dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni wskazanego wyżej przepisu prawa materialnego, który określa przesłanki nabycia prawa do policyjnej renty inwalidzkiej. Tego stanowiska jednak nie można podzielić zwłaszcza w sytuacji, gdy weźmie się pod uwagę okoliczność, że wywód zmierzający do wykazania potrzeby rozpoznania przedmiotowej skargi został ograniczony zaledwie do jednego zdania.

W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego, które w tym względzie należy uznać za ugruntowane, przyjmowano wielokrotnie, iż powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisu prawa budzącego wątpliwości interpretacyjne lub wywołującego rozbieżności orzecznicze – podobnie jak sformułowanie „istotnego zagadnienia prawnego – musi przybrać formę wyodrębnionego wyводу jurydycznego, w którym jego autor nie tylko wskaże przepis prawa wymagający wykładni, ale również przytoczy argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen interpretacyjnych. Chodzi przy tym o przypadki, gdy określony przepis prawa nie doczekał się jeszcze wykładni, bądź jest ona niejednolita (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231 i z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365). Tymczasem w skardze wniesionej przez ubezpieczonego takiego wyводу w ogóle nie poczyniono, zatem już z tego powodu nie kwalifikuje się ona do merytorycznego rozpoznania.

Nadto wypada zaznaczyć, że brzmienie art. 19 ustawy z dnia z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji

Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 708 ze zm.) nie jest skomplikowane pod względem językowym, w związku z czym literalna wykładnia tego przepisu w zasadzie nie powinna nastręczać większych trudności interpretacyjnych dla przeciętnego uczestnika obrotu prawnego. Zgodnie z treścią tego przepisu renta inwalidzka przysługuje funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby, który stał się inwalidą w następstwie stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu: 1) w czasie pełnienia służby albo 2) w ciągu 18 miesięcy po zwolnieniu ze służby - jeżeli inwalidztwo jest następstwem urazów doznanych w czasie pełnienia służby lub chorób powstałych w tym czasie; albo 3) w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby - jeżeli inwalidztwo jest następstwem wypadku pozostającego w związku z pełnieniem służby albo choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby.

W oparciu o analizę językową przywołanej regulacji prawa materialnego nietrudno zauważyć, iż podstawową przesłanką warunkującą nabycie prawa do policyjnej renty inwalidzkiej jest istnienie – w przypadku byłego funkcjonariusza – stanu „inwalidztwa” rozumianego jako następstwo stałego (względnie: długotrwałego) naruszenia sprawności organizmu pozostającego w związku przyczynowo-temporalnym ze służbą, jaką w przeszłości pełnił ubezpieczony funkcjonariusz, przynależąc do konkretnej formacji „mundurowej”. Sądy *meriti* orzekające w przedmiotowej sprawie wykluczyły istnienie takiego związku między aktualnym stanem zdrowia ubezpieczonego i jego służbą w Milicji Obywatelskiej (Policji), z której został zwolniony 30 listopada 1990 r., a to ustalenie jest wiążące w postępowaniu kasacyjnym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), w związku z czym również i z tej perspektywy nie zachodzi konieczność dokonania wykładni prawa materialnego, na którą powołuje się skarżący.

W konsekwencji należy więc stwierdzić, że w aktualnej sprawie nie występuje interes publiczny w rozpoznaniu skargi kasacyjnej, która jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia orzeczeń sądowych i służy zapewnieniu jednolitości wykładni prawa przez sądy powszechne i rozwoju jurysprudencji, a nie

eliminacji z obrotu prawnego prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, którego rozstrzygnięcie nie odpowiada oczekiwaniom strony skarżącej. Samo niezadowolenie strony z rozstrzygnięcia zawartego w orzeczeniu sądu drugiej instancji nie mieści się w katalogu objętym art. 398⁹ § 1 k.p.c. i dlatego nie jest wystarczającym argumentem przemawiającym za potrzebą rozpoznania skargi kasacyjnej.

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej ubezpieczonego do rozpoznania.